

MONAHIA ANNA MARIA

DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

Sărbătoarea Tuturor Sfinților se distinge desigur prin caracteristica ei de bucurie. Trebuie să ne bucurăm pentru soarta fericită a Sfinților care la rândul lor se bucură de vederea lui Dumnezeu, de comuniunea cu Dumnezeu și între ei, dar și cu noi.

Sărbătoare în cer și pe pământ!

Ca și o cascadă care se revarsă, sărbătoarea aproape ne face să auzim cântecul mulțimii enorme a acelor care, intrați în Împărăția veșnică, dau slavă lui Dumnezeu împreună cu toate șirurile de îngeri. Privind cu o uimire plină de recunoștință la "fiii săi mai mari", ajunși deja la țintă, Biserica cântă de bucurie în această sărbătoare, o bucurie care este comună îngerilor, sfinților și... păcătoșilor pe calea convertirii, care se strâng în ajurul Aceluia care este singurul Mântuitor.

Astăzi deci suntem invitați de a îndrepta privirea dincolo de realitățile trecătoare ale vieții prezente și de a pătrunde – cu intuiția iubirii – în realitatea care rămâne pentru veșnicie.

Întreaga istorie apare astfel sub o lumină diferită: nicidecum o repetare neînțeleasă a zilelor fără sens, ci o sfântă călătorie a neamurilor omenești spre adevăratul lăcaș. Un drum plin de încercări făcut cu trudă și cu o perseveranță eroică în credință, dar care apropie de către Acela care este Binele Suprem.

Fericirea veșnică nu este un vis sau o utopie, ci o dorință de nestins în inima omenească și, chiar mai mult, o realitate care ne-a fost promisă și la care putem și trebuie să ajungem. Dar viața fericită poate să înceapă chiar de-acum în măsura în care se trăiește în adevăr și în iubire, preferind mai curând de a suferii decât de a face să se sufere, învingând răul cu binele, instaurând raporturi de pace cu toți...

Sfinții – nu doar aceia menționați în calendare, ci și aceia pe care putem să-i întâlnim în fiecare zi pe drumul nostru zilnic – experimentează această uimitoare realitate și ne revelează frumusețea cu viața lor limpedă, cu seninătatea și blândețea care o mențin chiar și atunci când experimentează ca și noi greutățile și durerile vieții.

Acolo, în lăcașul fericirii veșnice, Dumnezeu Însuși va umple golul sărăciei noastre, va usca lacrimile ochilor noștri, va spăla orice pată de vină din inima noastră și – la lumina Chipului Său – dorința noastră de fericire va fi deplină pentru veșnicie. Sfințenia este în același timp un dar de har și legătură de iubire; de la ea nimeni nu trebuie să se simtă exclus, dimpotrivă, toți trebuie să se simtă chemați spre ea. «Faptele împlinite în această viață păstrează prețul lor în

cealaltă viață; doar că ele îmbracă într-un fel diferit pe cine le împlinește aici jos de cine le împlinește acolo sus; sus de splendoare și de bucurie; aici jos, în schimb, cum apar? Cum sunt? Este Evanghelia Fericirilor (Mt 5) care o spune cu limbajul său dramatic: aici jos sfințenia este sărăcie, este smerenie, este suferință, este jertfă».

O jertfă, dar deja strălucitoare de slavă pentru că este o jertfă luminată de către Hristos.

